

Prázdniny za dveřmi !

Milé sestry a bratři, milé děti, jistě většina z Vás již ví, kam se o prázdninách pojedete podívat, kde budete nabírat síly do dalších pracovních či studijních dní. Ale vždy se najde někdo, kdo nenašel žádné příhodné (či finančně dostupné) ubytování mimo Prahu. Takovým jedincům **nabízíme prázdninové a víkendové pobyty pro dětské a mládežnické skupiny, i rodiny. V budově fary v obci Pohání, 15 km severovýchodně od Tábora, 3 pokoje, kuchyň... Krásná příroda, kopce (650m n.m.), trasy pro výlety pěší i na kolech, koupání.**

Podmínky: kapacita do 20 osob, vlastní spacáky podmínkou, cena za pobyt dohodou (cca 25-30 Kč/osoba/den !).

Blíže informace: p. Petr Svoboda, tel.:381253824, 724257526

Všem přejeme krásné zážitky, pohodu, Boží ochranu a šťastný návrat a již teď se těšíme na Vaše příspěvky a příhody, které nám ke konci prázdnin poskytnete do **Vašeho** sborového dopisu!

-red-

Sponzor SD Katakomby:

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite 1-416

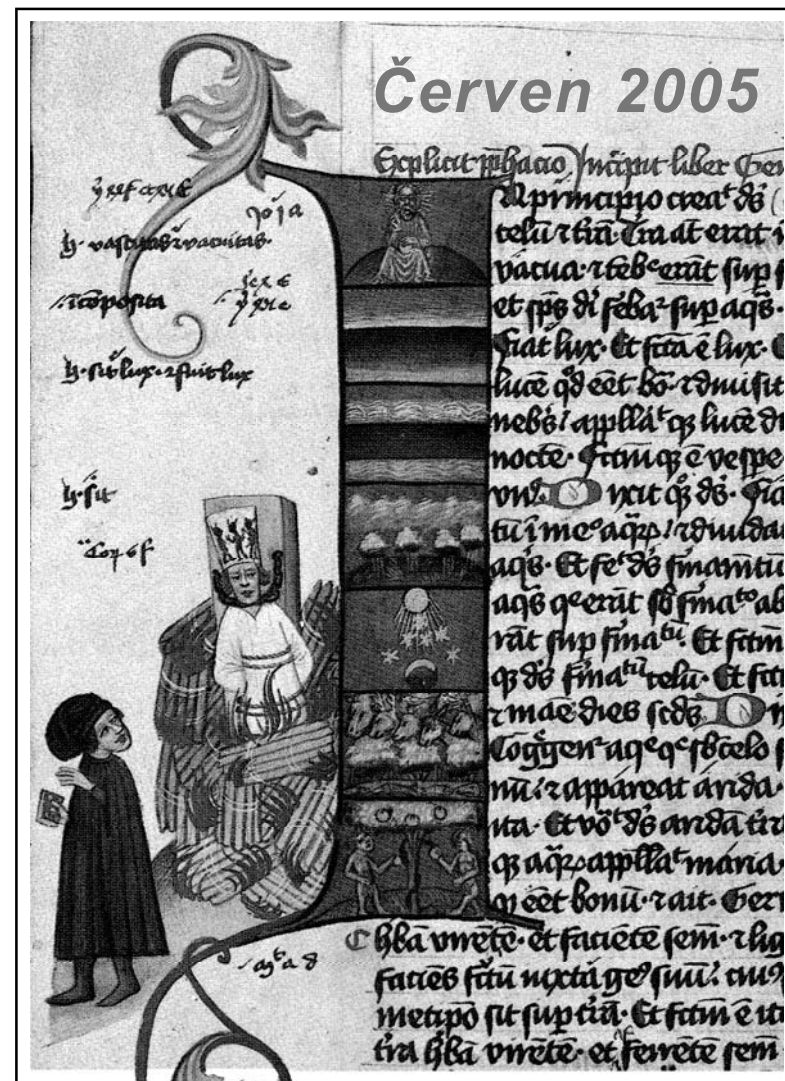
Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravdy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává:
Sbor Českobratrské církve evangelické
Praha 10 - Vršovice, Tulska 1
Adresa redakce tamtéž.
Tel.: 272 734 010, Sb.mobil:776 123 320
e-mail: evang10vrs@atlas.cz
http://vrsovice.evangelnet.cz
Návrh obálky: Ondřej Rada
Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort
Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

Sk 14,22

Musíme projít mnohým utrpením, než vejdem do Božího království.

Milí přátelé,

byl jsem poprvé v životě na synodu naší církve jako jeho účastník. A byl to pro mě zážitek, ke kterému se v duchu neustále vracím a promýšlím, co vše tam zaznělo a co jsme si vlastně mohli odnést. Základní téma bylo "budování sboru", tedy téma mě velice blízké.

Záběr jednání byl velice široký - od témat čistě církevních (jako personální fond nebo řád sborového života) po témata společenská z křesťanského pohledu (situace na Kubě, prohlášení k odškodnění českých antifašistů německého jazyka, pohled na homosexualitu aj.). Musím ale přiznat, že nejvzrušenější debata byla kolem peněz - tedy kolem personálního fondu, na který musí každý sbor s farářem přispívat 60.000,- Kč (po tomto zasedání synodu už 63.000,- Kč). A ozývaly a ozývají se mnohé hlasy, že to sbory ubíjí, že pak nejsou peníze na samotnou práci. Ovšem - jsou to peníze, ze kterých se čerpají finance na úpravy platu farářů, které stát financuje, ale na spodní možné hranici. Ozvala se i otázka "nechtějí toho ti faráři moc?" Nelehká situace dělicí církev. Tyto smutné úvahy podtrhl náš sobotní společný výlet, který jsme si nesmírně užívali a byli z něj nadšení, ale zároveň jsme si ve sboru naší církve v Písku uvědomili, jak nadstandardní je to, co v našem sboru zažíváme. Jak nadstandardní je naše sborové společenství ve srovnání se sbory, které sotva přežívají pod tlakem situace v místě svého působení i finančního tlaku povinností vůči svému provozu, seniorátu i církvi.

Ozývají se otázky po budoucnosti. Nejvýraznější zážitek letošního zasedání synodu byla pro všechny, se kterými jsem mluvil, radikální změna atmosféry v okamžiku, kdy jsme přestali mluvit o nutném zvýšení odvodů do personálního fondu a nastala chvíle slavnostního podpisu smlouvy s HEKSem - švýcarským sdružením, které podporuje potřebné. Naše církev sama v minulosti přijala od HEKSu nejednu pomoc a nyní se přidala k těm, kteří chtějí sami v rámci tohoto sdružení pomáhat slabým. Moc jsme si oddechli. Najednou jako bychom si uvědomili, proč tu jsme. Že jsou kolem nás lidé, kteří nás potřebují a na které bychom měli pamatovat.

Je to nesmírně osvobozující - vědět, proč tu vlastně jsme. Je skličující vidět sbory, které se potácejí nad propastí vlastní finanční neschopnosti. Nejsem vůči tomu vůbec imunní. Ale stačí se rozhlédnout a uvidím, že v této nejistotě nejsme zdaleka sami. A my máme něco, co při vši nejistotě můžeme nabídnout - naději. Ne utopismus. Ale naději, která se opírá o pevný základ. Můžeme se odvážit být tu pro druhé. Můžeme se odvážit být Kristovou církví.

Ahoj, děti, už se těšíte?

Ve škole nám dají vysvědčení, my ho pak strčíme do šuplíku, knihy do skříně a hurá na prázdniny! To vysvědčení na pár týdnů pustíme z hlavy, ale já vám řeknu, že mně se často vrací na mysl a kupodivu vede do krajiny poezie. Připomíná onu známou báseň Petra Křičky 1/1. (To číslo před lomítkem je známka z prospěchu, za lomítkem z úpravy.) Petr Křička pak vzpomíná, jak

*„Jednou můj úkol se hemžil chybami
jak Indický oceán rybami...“*

Přesto však dobrý a žáky milující učitel Štěpnička se tím nenechal vést z míry a oznámkoval práci 1/1 s poznámkou: Až na ty pravopisné chyby! V závěru básně pak autor píše:

*„Svět by byl, lidičky, překrásný, kdyby
z nás každý o bližním s panem Štěpničkou
smýšlel: Jsi jednička, lomená jedničkou - - -
až na ty pravopisné chyby...“*

O prázdninách se určitě setkáme s mnoha lidmi. Třeba jen s naší rodinou budeme pohromadě více, než v obvyklém pracovním období roku. Setkáme se s příbuznými, známými, na táborech se „spoluděti“ a konečně i s mnoha cizími lidmi. Někteří budou třeba rušit naše prázdniny a půjdou nám na nervy. Budeme ke všem trpěliví a laskaví a budeme mít všechny rádi, když už jsme z evangelického sboru ve Vršovicích, ze společenství vybudovaného a žijícího z lásky? I v horkém létě zpíváme: Tvá, Pane, láska nám sílu dává, je jako číše vody studené... a pan Štěpnička klasifikuje 1/1. A tak my všichni spějeme k té pravé prázdninové osvěživé rekreaci.

V oslovení nahoře jsem napsal „Ahoj, děti“, ale vlastně bych takto chtěl pozdravit i všechny vás, dospělé až po nejstarší. Od našich vztahů lásky nikdy nemáme dovolenou a prázdniny. Náš pobyt venku mimo pražský domov nám dává nádhernou příležitost - roznést alespoň trochu po kousku světa to podstatné z evangelia, jak ostatně výjimečnost dětí Božích žádá.

Tak na shledanou v září

Váš Joel presbyter

psychiatra. Vytknout by se dal snad jen poněkud zdlouhavý průběh druhé části představení (psychiatr. léčebna a policejní lov na tygra), jenž trochu ubírá na dojmu z první, skvěle zvládnuté poloviny (originální „filmové“ setkání s Tygrem, kostýmově a choreograficky podmanivý milostný příběh Tracyho a Laury).

Už je to dávno, co jsem četl stejnojmennou literární předlohu hry od Williama Saroyana; nemohu tedy srovnat, nakolik se hra držela textu, či zda byl příběh volně přetvořen. Rozhodně se však Veverkám podařilo vnést ducha Saroyanovy tvorby. Svět lidí obyčejných, hlubokých a krásných. Svět, ve kterém je místo pro tygra. Tygra, kterým je Láska. Děkuji.

PS: Tu knihu si přečtěte!

Jan Zahradníček

Od Jana Pavla II. k Benediktu XVI.

Príspevek Martina Vaňáče „Od Jana Pavla II. k Benediktu XVI.“ vyšel v Křesťanském časopise GETSEMANY, číslo 5 /2005. Převzali jsme pouze jeho druhou část. Celý článek najdete na www.getsemany.cz (příspěvky na této internet. adrese doporučujeme Vašemu zájmu) -red-

...Již delší dobu se angažuji v ekumenickém hnutí a zvolení Ratzingera papežem nepovažuji za výraznou změnu k horšímu. V podstatě mě potěšilo, že nový papež pro mne není velkou neznámou. Významný německý teolog, který se jako teologický poradce kolínského arcibiskupa kardinála Fringse podílel na práci II. vatikánského koncilu, bývá uváděn jako protiklad ke kontroverznímu teologovi a bývalému kolegovi z univerzity v Tübingen H. Küngovi. Na rozdíl od něj však Ratzinger opustil své inspirativní teologické postoje z dob koncilu a ve službách církevní hierarchie zasahoval proti teologům, kteří hledali nové cesty (známý je např. veřejný protest Karla Rahnera proti Ratzingerovi, tehdy mnichovskému arcibiskupovi, který roku 1979 bránil přijetí J. B. Metzke na mnichovskou univerzitu). V čele Kongregace pro nauku víry zasahoval, leckdy i mocenskými prostředky, do různých teologických diskusí. Ekumenickou scénu rozbouřila např. deklarace o jedinečnosti a spasitelské univerzalitě Ježíše Krista a církve s názvem Dominus Iesus, která zkalila dojem z různých aktivit v rámci Jubilejního roku 2000. V deklaraci se mimo jiné uvádí: "Církevní společenství, která neuchovala platný episkopát a původní neporušenou podstatu eucharistického tajemství, nejsou církvemi ve vlastním smyslu." (čl. 17).

Bude jistě zajímavé sledovat, jak se bývalý "inkvizitor" zachová v nové roli papeže. Osobně jsem mírný optimista, neboť nepředpokládám, že by se vydal cestou Pavla IV. (1555-1559), který byl zvolen papežem v 79 letech po 20leté službě v čele inkvizice a jehož pontifikát se do historie zapsal jako příklad krajního centralismu a absolutismu (poprvé zveřejnil seznam zakázaných knih a bojoval proti odlišným názorům, na druhou stranu z Říma vyhnal všechny prostitutky a nemravné církevní hodnostáře). Byl jsem příjemně překvapen, když nový papež ve své programové řeči na závěr konkláve vzal na sebe "jako první úkol neúnavnou práci na obnovení plné a viditelné jednoty všech následovníků Krista" a je si vědom, "že na to nestačí projevy dobrých citů," nýbrž "je zapotřebí konkrétních gest". Za dobrou považuji také skutečnost, že s praktickými důsledky dokumentů jako je Dominus Iesus se bude muset vypořádat jejich autor. Chápu jistě obavy o liturgii, neboť Ratzinger se netajil svými výhradami k pokoncilnímu vývoji liturgické reformy, ale restriktivní liturgické předpisy již kurie vydává několik let.

Diskuse kolem volby nového papeže mě překvapily přeceňováním jeho role v církvi v domněnání, že by jeho rozhodnutí mohlo vyřešit rozmanité problémy. Možná je to frustrací některých křesťanů, ať už konzervativního nebo reformního ražení, ze současné situace v církvi nebo jen únavou z předchozího dlouhého pontifikátu a touhou po změně. Může to být i neblahý důsledek centralizace, kdy si římská kurie vyhrazuje všechny důležité pravomoci pro sebe a svévolně zasahuje do dění místních církví po celém světě. Pociť, že obyčejný věřící nemůže podobu církve ovlivnit, vede k přesvědčení, že jakákoliv změna je závislá na postavě papeže. Dějiny však svědčí o tom, že většina změn vyrůstala zdola až se postupně prosadila, třeba i v římské kurii. Na druhou stranu některá rozhodnutí shora ztroskotala na jejich nepřijetí církví. Nemám na mysli vývoj, kdy jedna podoba uniformity nahrazuje druhou, neboť je zřejmé, že v církvi vždy byla určitá pluralita teologických názorů, forem zbožnosti i církevních struktur. Právě jedním z úkolů, resp. služeb, biskupa (včetně římského) by měla být služba této pluralitě, podpora rozmanitých charismat a dohled na to, aby všechna sloužila ku prospěchu místního společenství i celé církve. Uvidíme, jak si v této službě povede Benedikt XVI.

Rozsvěcování

Právě jsem dočetl zajímavou knihu Renaty Rucké *Bestseller o životě*. Autorka v dospělosti postupně ztrácela zrak a měla výhodu v tom, že se na život v temnotě mohla postupně důkladně připravovat a její „zhasínání“ se tedy mohlo překrývat s „rozsvěcováním“.

Jiní jsou na tom hůře: jsou od narození nevidomí nebo ztratili schopnost vidění při náhlém úrazu.

V každém případě je možné žít kvalitní a hodnotný život, získávat informace, mít smysluplné zaměstnání a mnozí o to pečují vyzbrojeni láskou i moderními technickými prostředky.

Jedním z míst obětavé práce s nevidomými je **Diakonie ČCE – středisko pro zrakově postižené v Klimentěské ulici 18, Praha 1**. Jistě máte v živé paměti návštěvu jeho ředitelky sestry Jany Červeňákové začátkem loňského roku u nás ve sboru. Psali jsme o tom v únorovém čísle **Katakomb 2004**. Kdo již nemáte náš časopis k dispozici, nahlédněte do Evangelického kalendáře 2005 do seznamu středisek Diakonie a obdivujte rozsah práce a činností střediska.

Náš sbor se stal spoluorganizátorem **výstavy o středisku**, otevřené vernisáží dne 19.5.2005 za přítomnosti ředitele Diakonie br. Pavla Vyčopně, ředitelky střediska Jana Červeňákové, klientů střediska, hostů z různých míst z Prahy a hrstky (pouhé hrstky) členů našeho sboru. Ti ostatní asi mysleli na to, že si vše prohlédnou v neděli. Ale šlo o více: ukázat zájem, solidaritu a svou přítomností poděkovat pracovníkům střediska i klientům za to, co s láskou připravili.

Tracyho tygr

Rok se s rokem sešel a já znovu rád sestoupil do svérázných prostor vršovických evangelíků. Nahoře zářilo teplé jarní odpoledne a dole byla atmosféra nejiná. Zdařilý plakát na dveřích dával tušit, že tentokrát se nejen setkám s milými Vršovičáky, ale budeme navíc společně účastni krásné a rozechvívající události. Ano, 8. května se v krytu v Tulské ulici hrálo divadlo. A to ne divadlo ledajaké. Pozvání, které mne sem přilákalo, znělo opravdu tajemně:

Tracyho tygra (který je sice černý panter, ale to vůbec nevadí!) budou hrát Veverky. Tracy je mladý muž. Žije v Americe. Má docela dobrou práci (ale taky by mohla být lepší...). Má dívku, kterou miluje (ale život se občas nějak divně zamotá, a tak o ni dosti nešťastně přijde...). Hlavně má však tygra. Tracy má tygra (který je sice černý panter, ale to vůbec nevadí). Co k tomu dodat? Že se dostane do blázince? Že tygra zabijou a přece nezemře? Že je to smutné a přesto (proto?) krásné? Prostředí vršovické modlitebny je pro představení Veverek (mládežnické skupiny ze sboru Církve adventistů sedmého dne v Praze na Smíchově) ideální. Malé, útulné, rodinné. Herci a diváci jsou si tu velmi blízko. Dokonce tak blízko, že slečna Laura při vstupu na scénu vždy něžně a elegantně poodstrčí fotografa stojícího v uličce. Herci jsou ti praví: Tracy je sympatický, tygr skvěle skáče, slečna Laura je krásná. Nádherná je postava doktora Pingitzera, lehce parodující – ovšem se zřejmými sympatiemi –jungovský typ

Okénko poesie Tentokrát prázdninové

Občas nabídneme našim čtenářům báseň – ale je to k něčemu? Velká básnička Wislawa Szymborska napsala ve své básni *Někteří mají rádi poezii* toto:

*Někteří –
Čili ne všichni. Dokonce ani většina všech, ale menšina.
Když nepočítáme školy, kde se to musí,
a básníky samé,
budou to asi tak dva z tisíce.*

Ale proč bychom nemohli mít radost z krásných věcí? Náš velký Žižkovák Jaroslav Seifert nám připomenul:

*...hudba a poezie
jsou na světě nejkrásnější,
co nám život může dát.
Kromě lásky ovšem.*

Takže se pokusme před útekem z Prahy, to je z tvrdého dláždění a vlastních starostí pozorně pročíst báseň **Williama Butlera Yeatse** (nar. 1865 v Dublinu) a zatoužit s autorem:

JEZERNÍ OSTROV INNISFREE

Seberu se a půjdu, půjdu na Innisfree
A tam si malou chatku z rákosí a hlíny udělám:
Budu tam mít devět řádků fazolí a úly medonosek
A na bzučící mýtině si budu žít sám.

Tam získám trochu klidu, který zvolna padá
Z ranních mlh dolů, kde zpěvavý cvrček sídlí;
Půlnoc je samý třpyt, poledne purpurový žár
A večer čečetky protínají svými křídly.

Seberu se a půjdu, abych slyšel nocí – dnem,
Jak u břehu tu šplouchá voda mazlivá;
Zatím však stojím na ulici na šedivém dláždění
A slyším jen, co hloubka mého srdce ukrývá.

(Přel. Joel)

Proto neváhejte alespoň nyní vstoupit do naší haly v místnostech sboru a exponáty si jednou nebo vícekrát pozorně prohlédnout.

Vernisáž moderoval náš br. farář Jiří Ort a setkání otevřel biblickou úvahou na text podobenství o rozséváči podle Marka (4,1-9). Přemýšleli jsme s ním o tom, kolik doufání, naděje a očekávání je skryto v díle rozséváče. O kulturní program, který nebylo možné vyslechnout bez určitého pohnutí, se postarali sami klienti. Jaromír Kubíček zahrál na flétnu za doprovodu Miloše Pechara dvě věty z Händelovy sonáty C-dur, Milena Galková a Ivona Mojžíšová zazpívaly několik písní a samy se doprovázely na elektronickém klavíru. Zazněla i slova poezie nevidomé básničky Delicie Nerkové, která se k tématu naděje také vracela. Ředitel Diakonie ČCE Pavel Vychopeň (*na obr. druhý zleva*) pozdravil krátce shromáždění vernisáže a ve svém projevu ocenil aktivitu střediska, které je známé svou skromností, tichou trpělivou prací neúnavných rozséváčů a vyslovil přání výstavku využít jako putovní na více místech... Novinář prostého ducha by napsal, že to bylo zdařilé a důstojné setkání. Avšak my, co jsme byli přítomni, jsme *prožili zvláštní událost*, která se nás silně osobně dotýkala a vnímali jsme ji jako zdroj inspirace k plodnému a aktivnímu životu a jako trvalou výzvu: **Rozsvěcování!** Kolik vypínačů bylo zapnuto! Svítala obětavá služba zrakově postiženým, svítala odolnost člověka proti těžké situaci, zářila Boží moc i pomoc, skvěly se zlaté klasy rozesetého evangelia a jasně plála vzájemnost milujících.

-joel-

Paní Marie Jelínková - 85 let

V těchto dnech se dožila významného jubilea manželka Viléma Jelínka, jednoho z farářů, kteří stáli u zrodu vršovického sboru. Za čtyřicet let se toho v tomto sboru hodně změnilo a pamětníků ubývá. Přesto se nedávno sešli již jako důchodci nebo téměř důchodci, ti kteří tehdy navštěvovali vršovickou mládež a vzpomínali na tehdejší období. Vzpomínali i na faráře Viléma Jelínka, který měl právě k mladým lidem velice blízko. Paní Jelínkovou jsem tak dobře neznal. Pamatuji si letmo jen nějaké setkání během sborového výletu, který se tehdy konal v červnu 1962 do Říčan. Znal jsem také jejich čtyři děti Evu, Erika, Pavla a Mirjam. Mirjam byla se mnou konfirmována, a když už nikdo nezabíral na otázky, tak to byla právě ona, která znala odpověď. Eva však bohužel zemřela na roztroušenou sklerózu a Pavel zemřel tragicky ve věku dvaceti let. Při jeho pohřbu na jaře roku 1969 to bylo naposledy, co jsem někoho z jejich rodiny viděl. Mnohdy se skrývá zvláštní osud za nelehkým životem nejen farářů, ale i jejich manželek. Častokrát právě o nich víme strašlivě málo, ačkoliv jim vděčíme za mnohé.

Aleš Březina

Poslední ale rozhodně ne nejhorší zastávkou byla malebná vesnička Rabí a nad ní se tyčící stejnojmenný hrad. Hrad Rabí, jehož počátky spadají do 12. století, je od 18. století největší zříceninou v Čechách. Roku 1420 byl hrad dobyt Janem Žižkou a podle legendy tu husitský hejtman přišel o své druhé oko. Rabí je zřícenina velmi dobře udržovaná, nádvoří jsou pokryta štávnatou trávou, vnitřek se využívá jako koncertní sál, do věže vedou nové dřevěné schody... Navíc hrad nabízí řadu atrakcí, kromě již zmíněného koncertování je možné zhlédnout vystoupení dravců, kterých je na hradě přes deset. Bohužel zemřela největší atrakce hradu - kondor, obrovský dravec, kterých je dnes opravdu málo. Součástí areálu je i gotický kostel Nejsvětější trojice. V době našeho výletu se na hradě slavil den dětí, tak si i nejmenší z nás přišli

na své a s předstihem oslavili svůj den. „Třicátníci“ si zase zavzpomínali na mládež, kdy pod hradem Rabí nocovali, když sjížděli řeku Otavu. Výlet to byl opravdu vydařený, slunce nás vůbec nešetřilo, takže jsme nechodili žádné velké vzdálenosti a mohli jsme se jen tak pomalu procházet a vychutnávat krásu přírody i měst.

Hanka Jelínková

Sborový výlet

Na sobotu 28.5. 2005 nám bratři Luboš Venců a Joel Pokorný připravili výlet do Pootaví.

Sraz byl v sedm hodin ráno a již vytrénovaní Vršovičtí dorazili všichni včas. Jediní, kdo ještě neměli možnost řádně si včasné chození zažít, byli naši milí Aleš Březina a Maria Gabánková, vešli se však do akademické čtvrt hodinky a výlet mohl začít. Cesta v klimatizovaném autobuse celkem utekla.

Někteří využili čas ke spánku, ale z většiny sedadel se ozýval čilý evangelický ruch. Diskuse nad situací v církvi a našem sboru se samozřejmě vedly v průběhu celého parného dne.

Poprvé náš autobus zastavil v Písku před nově opraveným kulturním domem,

u řeky Otavy a nám se naskytl pohled na holandské domy podél grachtů. Pestrobarevné domy se zrcadlily na vodní hladině a v dálce tiše spojoval břehy řeky kamenný most, který je starší než ten náš, Karlův. Evangelický kostel v Písku, bývalé kino, vlastní nádherné varhany a součástí je i hezká zahrada, potýká se ale s problémem nedostatku členů, ostatně jako většina sborů. V Písku navíc působí šest církví, z toho pět protestantských. Faráře mají moc milého, tak uvidíme, jak se bude situace vyvíjet. V Písku najdete mnoho krásných jihočeskou domů, ulici Fráni Šrámka, ale už tam nena-

jdete písni proslavenou Putimskou bránu. Putim se jmenovala vesnice, která byla naší druhou zastávkou. Prohlédli jsme si kostel i s kostnicí a obrovskou, ale neobydlenou farou. A už jsme se blížili k soše jednoho z deseti největších Čechů - opravdu obrovského Jana Žižky. Socha stojí na počest bitvy u Sudoměře uprostřed luk, obklopena rybníky. Jan Žižka nám poskytl bezpečné místo na oběd, tedy, jak jinak než na řízky s chlebem. Většina účastníků zájezdu se pak ponořila do historie a snažila se rekonstruovat bitvu. Ostatní odpočívali, jedli nebo diskutovali nad anketou Největší Čech.

Recepty 15 Recepty bramborové

Před nedávnem jsme si z chalupy dovezli poslední várku brambor, které tam máme uskladněné ve sklepech. Když jsem viděla, kolik jich ještě je, hned jsem se lekla, jak se nám podaří je do prázdnin zlikvidovat. Objednali jsme jich jako vždycky, ale asi jsem letos ještě méně vařila. Děti jsou čím dál častěji pryč z domu, každý přijde v jinou dobu a tak si pomáhám spíš různými studenými večerami.

Pytel se trochu zmenšil, když děti otrhaly z brambor klíčky (nebo spíš už klíče), ale stejně.

Druhý den jsme přišli do kostela a Jiřinka Veberová mi hned podávala obálku: „Něco pro Tebe mám.“ Napjatě jsem se podívala dovnitř a našla lísteček s receptem na Staropražské brambory. Hodně jsem přemýšlela, co se dá všechno z brambor udělat, a ten recept byl přesně to, co jsem potřebovala.

Na Staropražské brambory si připravíme 1 kg brambor, 4 vejce, šálek husté smetany (podle chuti sladké nebo kysané) 100 g másla, 100 g šunky, sůl, pepř, muškátový květ, strouhanku. Den předem uvařené a oloupané brambory rozdělíme na poloviny. Jednu polovinu nakrájíme na plátky a druhou prolisujeme nebo nastrouháme. Zapékací misku nebo malý pekáček vymastíme máslem, vysypeme strouhankou a vyložíme plátky vařených brambor. 50 g másla utřeme s vejci do pěny, přidáme nastrouhané brambory, sůl, pepř, muškátový květ a na kostičky nakrájenou šunku. Vše dobře promícháme a vložíme na brambory v misce. Povrch pokropíme zbytkem másla, zapečeme, zalijeme smetanou a dopečeme.

Já sama mám bramborový recept z teletextu. Jsou to Brambory na plechu se sýrem. Potřebujeme 1 kg brambor, tuk, 2 svazky bazalky, 100 g ementálu, 6 lžic oleje, sůl, 3-4 stroužky česneku, pepř a sůl. Omyté brambory rozpůlíme a seříznutou plochou dáme na vymazaný plech. Pečeme 15 minut při teplotě 200°. Jemně nasekanou bazalku smícháme se strouhaným sýrem a spolu s olejem umícháme na tuhou hmotu. Tu osolíme a opepříme. Řeznou plochu natřeme prolisovaným česnekem, přidáme sýrovou pastu a zapékáme 5-10 minut.

Přeji vám spolu s Jiřinkou dobrou bramborovou chuť a těším se na vaše další recepty.

Marie Ortová

Recepty mě předávejte buď osobně (v kostele), nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).

Poznej bližního svého...

Milé sestry a milí bratři, jistě jste si všimli, že již delší dobu nevychází na posledních dvou stránkách memoáry starších (často již zesnulých) bratří a sester, které vycházely na pokračování. Doufáme (a tímto i vyzýváme...), že nám brzy někdo poskytne své vzpomínky, abychom je mohli opět pravidelně uveřejňovat. Redakce sborového dopisu by ale ještě ráda zavedla na prostřední dvojstraně S.D. Katakomby občasnou rubriku „Poznej bližního svého“, která by nám měla představit a přiblížit generace mladší, žijící a v kostele vedle nás sedající, a také nové členy sboru. Cílem je, abychom se lépe poznali a nepletli si jména a tváře. Začneme skromnou, tichou, ale - jak jsme se mohli již několikrát přesvědčit, když se zkušeně a s vervou ujala pomyslné dirigentské taktovky - výraznou osobností, mladou sestrou Julií Nepustilovou. „Tazatelské“ břímě ochotně přijala a s Julií se živě bavila **Helena Horáková** (Díky Helčo).

*-red-
P.S. Ta tichost přestává platit v momentě, kdy se Julie ocitá v kotli na hokejovém zápase nebo u televize, když hraje naše reprezentační družstvo „zlatých hochů“...*

Julie Nepustilová, nar. 1982

Julie, mám s tebou dělat rozhovor o gospelovém souboru, který vedeš u nás ve Vršovících. A tak je asi logická otázka, jak tě napadlo tento sbor založit?

Já už jsem chtěla mít sbor dlouho, ale tohle je vlastně nápad Uršuly (Jany Chlápkové). Jednou jsme seděly v Dobré trafice a bavily jsme se, že by se nám líbilo si zase někde zaspívat ve sboru. Pak jsme zjistily, že ve Vršovících by pro to byly dobré podmínky. Tak jsme začaly.

Kolik vás nyní je? A odkud jsou lidé, kteří do sboru chodí?

Je nás asi patnáct až dvacet, pořád víc holek než kluků, ale těch kluků není málo. Lidi přišli z Tensingu, z našeho Vršovického sboru ČCE, na inzeráty a teď už začínají chodit i kamarádi lidí, co do sboru chodí déle.

Kdo vybírá písničky, které zpíváte? Vybíráš je sama nebo se dohodnete společně?

Despoticky je vybírám sama (ano, ano, Julie se smála během celého rozhovoru velmi často). Dohodli jsme se, že to tak bude nejlepší. Vybírám je z nahrávek nebo z not, které mám.

Proč zrovna gospelů? Co je pro tebe na gospelové hudbě nejdůležitější?

Jsou to texty i hudba. Jestli se dá na něčem cítit, že tu „něco“ je – Bůh, víra - tak je to pro mě hudba a příroda. Nechtěla bych dělat gospels jen jako show, jen překládat texty do češtiny, v té hudbě musí být něco víc.

Jak jsi se dostala k této hudbě dostala? A jak jsi se dostala k dirigování?

To přece všichni vědí, že přes Tensing a pak i ve škole, na střední škole jsme nacvičovali Vánoční mši „Hej Mistře“ od Jakuba Jana Ryby, tam jsem dirigovala při zkouškách sboru.

Co máš ještě ráda za hudbu? Vedli tě rodiče k hudbě?

To je hodně různý a asi se nedá říct jeden styl. Líbí se mi jednotlivé písničky, ale nejde o celý směr. A rodiče? Jo, táta má moc rád Boba Dylana a znám od něj i tradicí a gospels. Babička má ráda opery, ty já moc ráda nemám. Ale klasiku mám ráda, hlavně instrumentální.

Ty nestuduješ hudbu, vid'? Tak nám pověz, co studuješ? A proč?

Dělám religionistiku a filosofii na Univerzitě Pardubice a dějiny umění na Masarykově Univerzitě v Brně. A proč? Já nevím. Asi proto, že do Pardubic je dobré spojení vlakem a do Brna autobusem.

Poslední otázka je: co chceš dělat v budoucnu? Po škole?

Teď chci hlavně dodělat školu. Bavila by mě organizační práce, třeba v neziskové organizaci nebo nějakém tvůrčím prostředí. A teď by mě třeba rok bavilo dělat někde v kavárně. Bylo by to uklidňující, žádný stres. Stíhala bych se věnovat sboru. Lidé by tam chodili na snídani, já bych jim pouštěla pěknou hudbu...

Tak to je takové hezké a pozitivní na konec. Děkuji moc za rozhovor.

-H.H-